

MERRNI E HANI...

MERRNI E PINI...

Jeta Liturgjike

Viti II Nr. 14, Mars 2006

Kthehu dhe besoj Ungjillit

Porosia e Papës Benediktit të XVI për Kreshmet 2006

Jezusi, kur e pau turmën, ndjeu dhembshuri për të!

Fort të dashur vëllezër dhe motra!

Kreshmet janë kohë e privilegjuar për shtegtim shpirtëror drejt Atij, që është burim i dhembshurisë. Është shtegtim në të cilin na shoqëron Ai vetë përmes shkretëtirës së varfërisë sonë, duke na ndihmuar në rrugën drejt gëzimit të thellë të Pashkëve... Po, edhe sot Zoti e dëgjon zërin e turmave që kanë uri për gëzim, për paqe, për dashuri. Ashtu si në çdo kohë, ata ndjehen të braktisur. E megjithatë, edhe në pikëllimin e mjerimit, të vetmisë, të dhunës e të urisë, që godasin pa përjashtim pleq, të rritur e fëmijë, Zoti nuk lejon që të zotërojë errësira e tmerrit. Ashtu si ka shkruar Paraardhësi im i dashur, Gjon Pali II, ka një kufi hyjnor për të keqen, e kjo është dhembshuria. Për këtë arsye vura në krye të këtij mesazhi, fjalët ungjillore, sipas të cilave *Jezusi, kur e pau turmën, ndjeu dhembshuri* (Mt 9, 36)... Edhe sot, sytë plot dhembshuri të Krishtit, vijnë t'i vështrojnë njerëzit dhe popujt. Ai i shikon, duke e ditur se *plani* hyjnor parashikon thirrjen e tyre për t'u shëlbuar. Jezusi i njuh rreziqet që i kundërvihen këtij plani e prandaj ndjeu dhembshuri për turmat: vendos t'i mbrojë nga ujqërit edhe me çmimin e jetës së vet... Prandaj, vështrimi i Krishtit mbi turmën, na detyron të afirmojmë *humanizmin e përgjithshëm*, i cili ka të bëjë me zhvillimin në përgjithësi të njeriut dhe të të gjithë njerëzve. Për këtë arsye, ndihmesa e pare që jep Kisha për zhvillimin e njeriut e të popujve nuk përqendrohet në mjetet materiale..., por në kumtimin e të vërtetës së Krishtit, e cila edukon ndërgjegjet dhe mëson dinjitetin e vërtetë të njeriut e të punës, duke promovuar formimin e një kulture, që i përgjigjet me të vërtetë të gjitha kërkesave të njeriut. Përballë sfidave të tmerrshme të varfërisë në shumë vende të botës, indiferenca dhe mbyllja brenda interesave vetjake krijojnë kontrast të palejueshëm me *vështrimin* e Krishtit. Agjërimi dhe lëmosha të cilat, së bashku me lutjen, Kisha i propozon në

mënyrë të posaçme në periudhën e Kreshmëve, janë rast i zgjedhur, për të përkuar me këtë vështrim... *Varfëria e pare e popujve është mosnjohja e Krishtit*, thoshte e Lumja Nëna Tereze. Prandaj duhet ta gjejmë Zotin në fytyrën e mëshirshme të Krishtit: pa këtë perspektive, asnjë qytetërim nuk mund të ndërtohet mbi baza të shëndosha. Falë burrave e grave që i binden Shpirtit Shenjt, në Kishë kanë lindur shumë vepra bamirësie për promovimin e zhvillimit: spitale, universitete, shkolla për përgatitje profesionale etj. Janë nisma të cilat, më shpejt se shprehjet tjera të shoqërisë civile, kanë dhënë prova të shqetësimit të sinqertë për njeriun nga ana e njerëzve të vënë në lëvizje prej lajmit ungjillor. Këto vepra tregojnë rrugën për ta udhëhequr edhe sot botën drejt një globalizimi që duhet të ketë në qendër të vëmendjes të mirën e vërtetë të njeriut e kështu ta çojë edhe drejt paqes së vërtetë... Kreshmët duan të na prijnë drejt këtij shëlbimi të plotë lidhur me fitoren e Krishtit mbi çdo të keqe që shtyp njeriun. Duke e dashur Mësuesin hyjnorë, duke u kthyer tek Ai, duke provuar mëshirën dhe dhembshurinë e tij në sakramentin e Pajtimit, zbulojmë një *vështrim* që shqyrton deri në fund të shpirtit e që mund të rifrymëzojë turmat dhe secilin nga ne. Ai ua rikthen shpresën atyre që nuk mbyllën në skepticizëm, duke u hapur përballë perspektivën e amshimit të lumtur. Historia dëshmon se Zoti, edhe kur duket se sundon urrejtja, nuk harron kurrë të japë dëshminë e tij të ndritshme të dashurisë. Marisë *burimit të gjallë të shpresës* (D. Alighieri) ia besoj rrugën tone drejt Kreshmëve, që të na prijë drejt Birit të saj. Asaj ia besoj, në mënyrë të veçantë, turmat, të cilat ende sot, të vëna në provën e varfërisë, kërkojnë ndihmë, mbështetje, mirëkuptim. Me këto ndjenja ju jap të gjithëve nga zemra, një bekim të posaçëm Apostolik

Kreshmet - kohë urate, flijimi dhe bamirësie

Emërtimi i Kreshmeve rrjedh nga fjala latine quadragesima e dyzeta kreshmet. Prejardhja e Kreshmeve si përvojë fetare, shpirtërore, flijuese dhe dhuruese, por edhe si rast falënderimi ndaj Zotit për veprën e shëlbimit mundimin, vdekjen dhe ngjalljen e Jezu Krishtit për ne dhe për shëlbimin tonë, dhe bamirësie ndaj të afërmit, është mjaft e lashtë, do të thoja qysh nga koha apostolike.

Qëllimet kryesore ishin dy: së pari kujtimi i gjallë dhe veprues në veprën e shëlbimit, si dhe pjesëmarrja e besimtarëve në mundimin, vdekjen dhe ngjalljen e Krishtit nëpërmjet uratës, flijimit dhe bamirësisë; kujtimi dhe nderimi ndaj martirëve dhe martirizimit të krishterëve të pare, të cilët sipas shembullit të Jezusit e flijuan edhe jetën për dashuri ndaj Zotit dhe ndaj të afërmit. Kjo ishte njëkohësisht edhe përgatitje e afërt, *teknike* për Pashkët e krishtera, për kremtimin e ngjalljes së Jezu Krishtit, si ngjarja më e rëndësishme dhe vendimtare për çdo njeri, fitore përfundimtare ndaj Djallit, mëkatit dhe vdekjes, dhe në prizmen afatgjate të shëlbimit, shtegtimit kah Pashkët e amshuara, kalimit në amshim.

Dyzetë ditët kanë traditë dhe mbështetje biblike

Moisiu agjëroi për 40 ditë para se ta merrte Ligjin e Zotit për popullin e zgjedhur: (Dal 24, 12-17); Izraelitët për dyzet vjet udhëtuan nëpër shkretëtirë dhe ngrënë manën para se të vinin në tokën e premtuar, në Kanaan (Dal 16, 35); Edhe Jezusi ka agjëruar për 40 ditë para se ta fillonte jetën dhe veprimtarinë botore për shëlbimin e mbarë njerëzimit (Mt 4, 2; Mk 1, 12-13; Lk 4, 1, 13). Pali apostull e ndërlihd veprën e

shëlbimit edhe me pjesëmarrjen dhe vuajtjet tona të tanishme në perspektivën e shëlbimit tonë duke shkruar kështu: *Në të vërtetë, unë mendoj se të gjitha vuajtjet e tanishme nuk janë të denja të krahasohen me lumturinë e ardhshme që do të zbulohet në ne* (Rom 8, 18).

Mënyrat më të përshtatshme për këtë pjesëmarrje janë: urata, pendesa ose flijimi dhe bamirësia. Jezusi vuajtjes, pësimit, mundimit, pendesës, flijimit ia dha një domethënie tërësisht të re, sepse Ai vullnetarisht, me dashuri dhe për dashuri vuajti qysh prej lindjes në shpellën e Betlehemit, jetoj plotësisht në varfëri, dhe së fundi vdiq në kryq mes dy hajnave, qe varrosur në një varr të huaj. Kryqëzimi ishte dënimi më i rreptë në kohën romake, dhe çka është edhe më keq, dukej dhe interpretohej si çmenduri për paganët, si shkandull për hebrenjtë, ndërsa për ne të krishterët është i vetmi burim i shëlbimit (Krh. 1 Kor 1, 25). Vdekja e tij në kryq është burim jete, falje, pajtimi, siguri shëlbimi dhe ngjallje për të gjithë (krh. 1 Kor 15, 3), sepse ai vdiq për mëkatet tona, sipas paralajmërimit të Shkrimit Shenjt. Nga vdekja dhe ngjallja e Jezu Krishtit

lindi jeta dhe ringjallja, bota e re dhe njeriu i ri, si teologjia e kryqit, e vetmja përgjigje konkrete dhe kuptimplote në shumë psehe të mbarë njerëzimit.

Kryqi i Krishtit ka dy dimensione, vertikale dhe horizontale:

Vertikale: Ati e ka dërguar në botë për flijim dhe për shëlbim të tërë njerëzimit, dhe Biri i tij, Jezu Krishti, këtë e ka zbatuar me përpikëri dhe me dashuri lidhja e Jezusit me Atin dhe me Shpirtin Shenjt dhe dërgimi i tij në botë;

Horizontale: Jezu Krishti këtë e bëri për ne dhe për shëlbimin tonë, atëherë pa ne, por tani së bashku me ne, që nëpërmjet kryqeve dhe flijimeve tona të jemi pjesëmarrës në vdekjen e tij, si parakusht për pjesëmarrje edhe në ngjallje, në veprën e shëlbimit.

Kështu ndërlihet dhe gërshetohet në mënyrë të mrekullueshme hyjnorja dhe

njerëzorja, dhe duke u flijuar për të tjerët, në të tjerët e shohim, njohim, duam dhe shërbejmë vetë Jezu Krishtin të pranishëm në çdo njeri, në veçanti në ata që vuajnë dhe pësojnë jetën (Mt 25, 31-46).

Këtë shembëll feje dhe dashurie e dëshmoi anekënd botës e Lumja Nëna jonë Tereze, e cila thoshte kështu: *Unë jam më e lumtura në botë, sepse 24 orë në ditë jetoj me Jezusin dhe për Jezusin, me Njeriun dhe për Njeriun.*

Flijimi dhe dhurimi me dashuri dhe për dashuri është një mundësi e madhërisme që ta duam, nderojmë dhe dashurojmë Zotin nëpërmjet njeriut, dhe njeriun nëpërmes Zotit.

Ja, pra, pendesa apo flijimi ynë që qenësisht na lidh me Zotin dhe me të afërmin, na bënë të lumtur dhe të hareshëm në këtë jetë dhe botë, dhe çka është edhe më e rëndësishme, na siguron pavdekësinë - amshimin e lumtur.

Don Lush **GJERGJI**

Udhëzime për kreshme nga shën Jakobi apostull

- Askush që është i tunduar të mos thotë *Hyu më tndon*, sepse Hyu nuk mund të jetë i tunduar për të keq dhe Ai nuk tndon askënd. Por secili tundohet nga lakmimi i vet, i prirur dhe i ngashënjyer. Lakmimi mandej i mbarsur, lind mëkatin, dhe mëkati, si të kryhet, lind vdekjen.

- Çdo njeri le të jetë i shpejtë për të dëgjuar, i ngadalshëm për të folur dhe për zemërim...Bëhu zbatues të Fjalës, e jo vetëm dëgjues që gënjejnë vetveten.
- Nëse ndokush e mban veten për besimtar e nuk i vë fre gjuhës së vet, por e gënjen zemrën e vet, besimi i tij është i kotë.
- Ç'dobi nëse dikush ka fe, në qoftë se nuk i ka veprat? Kështu edhe feja: në qoftë se nuk i ka veprat, është e vdekur në vetvete.
- Nga vijnë ngatërresat dhe grindjet që vlojnë ndër ju? A thua jo nga lakmimet tuaja që vlojnë në gjymtyrët tuaja?
- Mos flitni keq për njëri tjetrin! Mos u ankoni njëri kundër tjetrit! Jini të durueshëm njëri me tjetrin!
- Nënshtrohuni Hyut! Kundërshtoni djallit dhe do të largohet prej jush! Afrohuni Hyut dhe Ai do t'ju afrohet juve! Pastroni duart, o mëkatarë! Pastroni zemrat tuaja, o njerëz dy mendjesh!

Kreshmet koha e agjërimit, pendesës, uratës dhe kthimit tonë kah Zoti dhe vetvetja!

E Diela I e kreshmeve

Kthehuni e besoni Ungjillit!

Leximi i parë: *Zan 9,8-15.* Porosia për ne është: Çdo herë paguhet t'i qëndrojmë besnik Zotit, porsi Noa. Zoti nuk i mbetet askujt borxh. Ai shpërblen çdo vepër të mirë.

Psalmi: *25 (24) Udhët e Zotit janë e vërteta dhe mëshira.*

Leximi i dytë: *1 Pjt 3, 18-22.* Pjetri apostull e krahason vërshimin e kohës së Noes me gjendjen morale të njerëzimit. Nga mbytja në ujë njeriun mund ta shpëtojë vetëm Krishti me dashurinë e vet. Barka e shëlbimit është pagëzimi, i cili na mishëron me Krishtin.

Ungjilli: *Mk 1, 12-15.*

Fill pastaj Shpirti Shenjt e shtrëngoi Jezusin të shkojë në shkreti. Në shkreti qëndroi dyzetë ditë, ku qe vënë në provë prej djallit. Rrinte me egërsira dhe engjëjt i shërbenin. Pasi e burgosën Gjonin, Jezusi shkoi në Galile. Atje predikonte Ungjillin e Hyjit. Thoshte: "koha u plotësua e Mbretëria e Hyjit është ngjat! Kthehuni e besoni Ungjillit!"

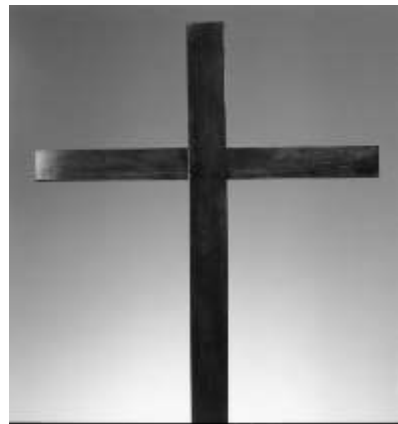
Fjala e Zotit

Vëllezër dhe motra po fillojmë këtë kohë të shenjtë të kreshmeve gjatë të cilave Kisha si anëtarë të saj dhe si fëmijë të Zotit na thërret të mendojmë mbi vlerat shpirtërore, e jo vetëm ato materiale me të cilat shpesh herë është i robëruar shpirti ynë. Në kohën e kreshmeve, siç kemi thënë Kisha na thërret që me vepra të mira, uratë dhe agjërimi - pendesë të përgatitemi për festën e Pashkëve. E nëse vërtet gjatë kësaj kohe mendojmë për atë që Zoti ka bërë dhe bën për ne, atëherë çdo vepër e jonë pendestare do të jetë e lehtë. Sepse ne atë nuk do ta bëjmë për ta dënuar veten, po prej dashurisë që kemi për Zotin - Krijuesin tonë.

Për ta kuptuar më mirë ungjillin e

sotshëm duhet thënë se Krishti pas pagëzimit të vet në lumin Jordan, shkon në shkreti që atje me uratë dhe agjërim të përgatitet për veprën e vet në shëlbimin e botës. Dhe gjatë qëndrimit të vet atje, Atë e tundon djalli tri herë me tundimet me të cilat e tundon çdonjërin prej nesh. Shembulli i Tij na mëson se si duhet t'i kundërvihemi djallit. Pra Krishti lejon që ta tundon djalli për të na inkurajuar neve! Çka do të thotë kjo? Nëse djalli e ka tunduar Krishtin, si atëherë nuk do të na tundojë neve? Djalli e tundon çdonjërin prej nesh, ndonjë herë më shumë e ndonjë herë më pak. Por vlenë të theksojmë se tundimi nuk është mëkat. Psh nuk mëkatojmë vetëm nëse na lindë dëshira për të mëkatuar. Ajo dëshirë në ne është tundim i djallit sepse vetëm nën ndikimin e tij ne mëkatojmë. Ne mëkatojmë në atë moment kur pranojmë që ta realizojmë atë dëshirë të keqe qoftë në mendime apo edhe në vepër. Dhe sa më e rëndë të jetë vepra aq më i rëndë është edhe mëkati. Por ka ndoshta edhe në mesin tonë njerëz që thonë se mua djalli nuk më tundon.

Kështu mendonte edhe një pasanik i cili kishte një shërbëtorë të devotshëm. Një ditë dolën për të gjuajtur,

siç po bëjnë edhe bijtë tuaj si gjuetar të mëdhenj (!), në vend që të dielave të vijnë në Meshë ata dalin me gjuajtur. Dhe rrugës pasaniku i thotë shërbëtorit të vet: Pse ti vazhdimisht më flet për djallin i cili pa pra na tundon me ba keq, kur unë fare nuk e ndiej pranishmërinë e tij! Shih, i tha shërbëtori, tani sikur të na del ndonjë lepur në rrugë, dhe ti e gjuan dhe e vranë atë, por tani del edhe një tjetër dhe ti vetëm e plagosë atë. Unë do të shkojë pas të plagosurit? Pse? Sepse ai edhe pse i plagosur do të mundohet me ikë, ndërsa i vrari është i yni. Kështu, ti je ai lepur i vrarë, djalli nuk të tundon ty, sepse e di se je i tij. Ndërsa unë jam lepur i plagosur që djalli vjen vazhdimisht pas meje dhe unë mundohem vazhdimisht me ikë prej tij.

Vëllezër dhe motra, djalli pra e tundon çdo njërin prej nesh. Dhe në vetëm me ndihmën e Krishti mund ta mundim atë. Të mundohemi pra, pas çdo dëshirës së keqe që na lindë në zemrat tona apo tundimi ta kërkojmë ndihmën e Krishtit për ta mundur të keqën në zemrat, familjet dhe rrethinë tonë.

Dikur ishte traditë e mirë që në kohën e kreshmeve të lusim rruzaren në mbrëmje

në familjet tona. Le ta bëjmë këtë edhe kësaj radhe duke mos i harruar fjalët e Krishtit: *Ku janë dy ose tre në emër tim aty jam unë!* Dhashtë Zoti që me ndihmën e Tij ta largojmë të keqën nga zemrat dhe familjet tona. Amen

Lutja e besimtarëve

Vëllezër dhe motra, kemi filluar përgatitjen tonë shpirtërore për festën më të madhe të besimit tonë, festën e Pashkëve. Le ta lusim Atin tonë qiellorë që të na ndihmojë në këtë përgatitje: Dëgjoje, o Zot, lutjen tonë.

- Që me dashuri dhe vullnet të mirë të pranojmë thirrjen e Kishës në kohën e kreshmeve për pendesë, uratë dhe vepra të mira, *të lutemi.*

- Që nëpërmes pendesës kreshmore të na forcosh në fe, shpresë dhe dashuri, *të lutemi.*

- Që ta ruash dhe përcjellësh Kishën tënde si Arkën e Noes e kështu t'ia arrijë shëlbimit, *të lutemi.*

- Pranojë në Mbretërinë tënde të gjithë të vdekurit tanë, *të lutemi.*

Ji, i mëshirshëm, o Zot, ndaj Kishës sate, dëgjoj lutjet tona që t'i na frymëzove. Nëpër Krishtin Zotin tonë. Amen.

Atë Marjan LORENCI

Kronika

Stubëll, 11.II. Me solemnitë të madh u kremtua Zonja Lurdit. Stubllasit për këtë festë të madhe u përgatiten me treditësh. Natën e festës meshën e udhëhoqi Mons Zef Gashi, i cili gjatë prekut lexoi mesazhin e Papës për Ditën Ndërkombëtare të të sëmurëve. Pas Meshës ishte procesioni tradicional dhe pastaj ruajtja e sakramentit gjatë tërë natës. Ditën e festës Meshën në bashkëmëshim me shumë meshtarë e udhëhoqi Mons Lucian Augustini, famullitar i katedrales së Shkodrës. Le të theksojmë se kjo festë në Stubëll kremtohet që 35 vite.

Ferizaj, 25.II. Me solemnitë u përkujtua 10 vjetori i kalimit në amshim të Imzot Nikë Prelës. Meshën e rastit në bashkëmëshim me shumë meshtarë e udhëhoqi Imzot Zef Gashi. Pas Meshës në Shtëpinë e kulturës u mbajt Akademia shkencore ku u përkujtuan edhe Dr I Rugova dhe Imzot Mark Sopi. U promovua edhe libri i z. Frrok Kristaj *Imzot Nikë Prela.*

E Diela II e kreshmeve

Ky është Biri im djali i dishirit!

Leximi i parë: *Zan 22, 1-2.9.10-13.15-18.* Na e paraqet Abrahamin, i cili provohet prej Zotit se sa është feja e tij e gjallë ne Zotin. Kjo provohet në një mënyrë shumë të vështirë duke i urdhëruar që ta flijon djalin e vet të dëshirit Izakun.

Psalmi: *116 (115) Do të eci para Zotit në tokën e të gjallëve*

Leximi i dytë: *Rom 8,31-34.* Leximi i dytë drejtuar Romakëve na e paraqet pranishmërinë dhe dashurinë e Zotit në ne dhe për ne, dhe që ne të jetojmë e dërgon Birin e vet në botë për shëlbimin tonë.

Ungjilli: *Mk 9,2-10.*

Në atë kohë, Jezusi i mori me vete Pjetrin, Jakobin e Gjonin e i çoi vetëm në vetmi, në një mal të lartë dhe u shndërrua para tyre. Petkat e tija u bënë ndriçuese të bardha, sa që asnjë zbrdhues mbi tokë nuk mund t'i zbardhojë ashtu. Atyre ju dukën Elia me Moisiun e po bisedonin me Jezusin. Pjetri atëherë mori fjalën e i tha Jezusit: «Rabbi, për ne është mirë të qendrojmë këtu. Po i ndërtojmë këtu tri tenda: një për ty, një për Moisiun e një për Elinë. Në të vërtetë s'dinte çka të thoshte tjetër, sepse ishin trembur keqas. Ndërkaq u duk një re dhe mbuloi me hijen e vet e prej resë u dëgjua një zë: «Ky është Biri im djali i Dishirit! Atë dëgjoni!» Menjëherë shikuan rreth e rrotull e nuk panë askënd tjetër, përveç vetëm Jezusit me ta. Ndërsa po zbritnin nga mali, Jezusi u urdhëroi që të mos i tregojnë askujt çka panë deri që Biri i njeriut të mos ngjallet prej së vdekuri. Ata e mbajtën porosinë, por njëri tjetrin e pyesnin çka do të thotë ajo fjalë: «të ngjallet prej së vdekuri?»

Fjala e Zotit

Gjendemi në kohën liturgjike të kreshmeve, kremtojmë të dielën e dytë, jemi në udhëtim të kësaj kohe të shenjtë, e cila na orienton dhe na udhëheq drejt Misterit të Pashkëve, kah Ringjallja e Jezu Krishtit. Kjo kohë e

kreshmeve në vetvete e ka kuptimin e rikthimit, mëshirës, pendesës, agjërimit dhe të veprave të mëshirshme.

Ungjilli të dieles së dytë të kreshmeve na e paraqet shndërrimin e Krishtit. Shndërrimi i Jezusit në Shkrimin shenjt paraqitet tek ungjilltarët Mateu, Marku, Luka dhe në letrën e 2 të shën Pjetrit. Ungjilli nuk është një histori e të së kaluarës, por një lajmë i gëzueshëm, i cili lajmëron, se çka gjithmonë ndodhë dhe do të ndodhë. Ungjilli është gjithmonë i njëjtë, i vërtetë dhe i gjallë ashtu si edhe Zoti gjithmonë është i njëjtë dhe i gjallë si dje, si sot dhe gjithmonë deri në amshim.

Ungjilli shenjt sot në këtë perikope na e paraqet Jezusin duke iu lutur Atit qiellor me tre nxënësit e vet, Pjetrin, Jakobin dhe Gjonin, në një mal të lartë, në malin Tabor, jo duke u tunduar, munduar. Jo, sot Krishti para apostujve e dëshmon lavdinë e vet, ndërsa zëri nga qielli tregon se Krishti është Biri i Zotit, *i dishirit*. Shndërrimi i tij në mal, dukja e Moisiut dhe e Elisë profet, reja shndritëse dhe zëri nga reja, të gjitha këto të cilat i dëgjuam janë shenja që vërtetojnë se Jezusi në të vërtetë është *Mesia, Biri i Hyjit të gjallë*. Jezu Krishti është shndërruar para tri shtyllave të apostujve, para Pjetrit, Jakobit dhe Gjonit. Atje shëndriti Drita e Zotit. Ata e panë Jezusin në figurën e Pashkëve. Jezusi, Biri i njeriut do të mundohet, do të vdesë dhe prej së vdekuri do të ngjallet. Ai është Zotëria që do të vjenë me Mbretërinë e Zotit.

Jezu Krishti gjindet në mal, ku ky lokacion apo ngjarje biblikisht na e paraqet apo simbolizon *zbulesën e Zotit, pranishmërinë e tij*.

Çka tri shtyllat e Jezusit në këtë mal të lartë të shndërrimit panë dhe dëgjuan do ta kuptojnë tek pas Ringjalljes se tij.

Jezusi shndërrohet në formën apokaliptike të Birit të Njeriut. Fytyra e tij shkëlqeu pors dielli dhe petku i tij pors drita. Në anën e Jezusit dëftohen Moisiu dhe Elia si përfaqësues i ligjit dhe i profetëve. Ata janë, pra si përfaqësues të ligjit dhe të profetëve. Ashtu si Jezusi erdhi për t'i plotësuar ligjet dhe profetët, kështu hynë dhe u dukën në mal Moisiu dhe Elia vetëm për të dëshmuar për Birin e Zotit. Reja që shëndriste dhe zëri që u dëgjua vërtetojnë Jezu Krishtin si Bir të Hyjit të Gjallë. *Ky është Biri im i dashur, të cilin e kam për zemër. Atë dëgjoni!* Këto fjalë na parakujtojnë të krenatën e pagëzimit të Jezusit. Ky pagëzim është një ngjarje e cila biblikisht quhet *ngjarje epifanike, ngjarja e dëftimit të Zotit*. Ai është *Biri i dashur, i cili do ta kryen rrugën e vet me anë të mundimeve dhe me anë të vdekjes në mal të Kalvarit, që kjo rrugë t'u tregohet nxënësve të vet dhe neve sot.*

Nxënësit i kaploi një frikë e madhe dhe nuk dinin se çka do të ndodhë. Por, Jezusi duke i parë se në çfarë gjendje ata ndodheshin, u dha zemër që të çohen dhe mos të trembën më, se çka ndodhi dhe çka do të ndodhë në të ardhmen. Jezusi këtu na mëson se edhe ne duhet të qëndrojmë gjithmonë të fortë në fe duke dëshmuar vetëm për Birin e Zotit. Andaj, ndërsa po zbrisnin nga mali, Jezusi u urdhëroi: *Mos i tregoni askujt çka patë, para se Biri i njeriut të ngjallet prej së vdekuri.* Duke

qëndruar në lutje, në dëgjueshmëri ndaj Atit, Birit dhe Shpirtit Shenjt, ta presim Ringjalljen e Jezusit, e pastaj të fillojmë të predikojmë atë se çka ai neve sot na urdhëroi: *Ky është Biri im i dashur, të cilin e kam për zemër. Atë dëgjoni!* Amen.

Lutja e besimtarëve

Krishti duke u shndërruar në Malin Tabor iu forcojë besimin apostujve. Ta lusim edhe ne që në kohën e kreshmeve të na ndihmojë të shndërrohemi në njerëz më të mirë: *Dëgjoje, o Zot, lutjen tonë.*

- Pastroje, shndrite dhe forcoje Kishën tënde, që sa më e përgatitur të shkojë kah Krishti, i cili gjendet në lavdinë e vet, *të lutemi.*

- Të gjithë atyre që vuajnë nga padrejtësitë, sëmundjet, bashkojë me përvujtërinë e Birit tënd e me lavdinë e tij të fundit, *të lutemi.*

- Bëj që familjet tona gjatë kohës së kreshmeve ta mundin të keqën e të pajtohem me Ty dhe mes veti, *të lutemi.*

- Të parët tanë që para nesh kaluan nga kjo jetë, faljau mëkatet dhe pranojë në Mbretërinë Tënde, *të lutemi.*

Bëj që të realizohen lutjet tona, kështu që ta sprovujmë mirësinë, kujdesin dhe dashurinë që ke për ne. Nepër Krishtin Zotin tonë. Amen.

Don Kolë GJERGJI

A e dini se...

- Xhuzepe Garibaldi i cili luftoi për bashkimin e Italisë dhe një ndër politikanët më të shquar italian, ishte arbëresh.

- Më 1912, në një papirus egjiptian, u zbulua një dramë e shkrimtarit antik grek Sofokli, e titulluar Trashëgimtarët. Kjo vepër është shkruar para 2355 viteve.

- Albert Ajnshtajni, shkencëtari më i madh botëror e përdori trurin vetëm 14 përqind.

- Isak Njuton është shkencëtar që bëri zbulimin në moshën më të re (25 vjeç).

- Gëte e shkroi një tregim në shtatë gjuhë kur kishte vetëm 10 vjet.

- Shkretëtira Sahara ka sipërfaqe sa tërë Evropa. Sipërfaqja e saj është sa nëntë shkretira më të mëdha të botës së bashku.

- Katedralja e Milanos është e ndërtuar më 1579 dhe në të janë 40.000 ulëse.

- Ura më e lartë në botë është ura mbi lumin Arkanzas në Kolorado të SHBA s. Lartësia e kësaj ure nga sipërfaqja e ujit është 325 m.

E Diela III e kreshmeve

Ne e predikojmë Krishtin e kryqëzuar, për hebrenj shkandull, e për pagan marri.

Leximi i parë: *Dal 20,1-17.* Dëgjuam për 10 urdhërimet e Zotit, i cili nëpërmes tyre kërkon se si duhet të veprojnë njeriu nëse dëshiron të jetë i lumtur në këtë jetë dhe në jetën e pasosur.

Psalmi: *19 (18) Ti, o Zot, i ke fjalët e jetës së pasosur.*

Leximi i dytë: *1 Kor 1,22-25.* „Marrria dhe dobësia e Hyjit“ është më e fortë se çdo dije dhe fuqi njerëzore. „Të grishurit“ këtë e shohin dhe e pranojnë Krishtin e kryqëzuar.

Ungjilli: *(Gjn 2,13-25).*

Ishin afër pashkët e hebrenjve e Jezusi u ngjit në Jerusalem. Në Tempull gjeti shitës qesh, delelesh e pëllumbash dhe thyes të të hollash duke ndenjuri aty. Atëherë e punoi një frushkull konopësh dhe i dëboi nga Tempulli të gjithë së bashku me dele e qe. Thyesve u derdhi të hollat dhe u rrëzoi tavolinat. Shitësve të pëllumbave u tha: „Hiqni këta prej këndeje e mos bëni shtëpinë e Atit tim, shtëpi tregtie!“ Nxënësit e tij e kujtuan se është në Shkrim Shenjt: „Zelli për shtëpinë e tënde më bren!“ Atëherë ndërhyne judenj të dhe e pyetën: „Ç’shenjë na jep se guxon të veprosh kështu?“ Jezusi u përgjigji: „Rrënojeni këtë Tempull e unë do ta rindërtoj për tri ditë!“ „Dyzetë e gjashtë vjet zgjati ndërtimi i këtij Tempulli i përgjigjen judenj e ti do ta ndërtosh për tri ditë?“ Porse Jezusi foli për tempullin e trupit të vet. Kur u ringjall prej së vdekuri, atëherë u ra ndër mend nxënësve se këtë kishte dashur të thotë dhe i besuan Shkrimin shenjt dhe fjalës që tha Jezusi. Jatë qëndrimin të jesusit në Jerusalem në kohë të festës së Pashkëve, shumë besuan në Emrin e tij, kur panë shenjat që bëri. Porse vetë Jezusi nuk kishte shumë besim në ta, sepse i njihte mirë të gjithë. Nuk kishte nevojë t'i dëshmonte kush për njeriun: sepse ai e dinte mirë çka njeriu ndryn përbrenda.

Fjala e Zotit

Edhe pse ungjilltarët theksojnë se Krishti është i butë, i urtë, ndodhi që një herë u hidhërua shumë keq. Kjo ndodhi kur me rastin e festës së Pashkëve, në Tempullin e Jerusalemit takoi tregtarët e shumë brenda në Tempull duke bërë tregti. Reagimin e Krishtit e dëgjuam në ungjill. Krishti këtë gjest e bëri për kujdes ndaj shtëpisë së Zotit, sepse për këtë Tempull është shkruar: *Shtëpia ime është shtëpi urate.*

Me këtë shembëlltyrë Krishti na mëson se nuk duhet të bëjmë asgjë që është në kundërshtim me ligjet e Zotit. Të njëjtën gjë e përsëritë edhe shën Pali, kur iu tërheq vërejtjen të krishterëve të parë: *Po ju a nuk e dini se jeni tempull i Hyut dhe se Shpirti i Hyut banon në ju? Nëse ndokush e rrënon Tempullin e Hyut, Hyu do ta humbas atë, sepse Tempulli i Hyut është i shenjtë, e ky Tempull jeni ju!* (Kor 3,16-17). Tempulli i Zotit është e tërë bota, e bota jemi ne. Kështu Kisha shekuj me radhë na tërheq vërejtjen që në trupin dhe shpirtin tonë t'i bëjmë vend Zotit, duke i larguar të gjitha të këqijat që nuk i pëlqejnë Zotit. Shën Pali shkruan: *Jetoni nën ndikimin e Shpirtit Shenjt e nuk do t'i kryeni dëshirat e mishit e të gjakut. Veprat e mishit dhe të gjakut janë të njohura. Ato janë fëlligështia, papastria, shfrenia, idhujtaria, magjia, armiqtësitë, grindjet, smira, hidhërimi. Kush i bën këto nuk do ta trashëgoi Mbretërinë e Hyut.*

Këto vepra e përbaltin shtëpinë e Krishtit sepse shtëpia e Krishtit është shpirti dhe trupi ynë. Qortimi i shën Palit është atërorë. Kjo vërejtje vlen edhe për ne sot. Të gjithë ata që nuk e dëgjojnë qortimin e Zotit, por kënaqen me të mirat e kësaj bote, do të mashtrohen shumë keq. Të mirat e

kësaj bote janë kaluese, të përkohshme. E njeriut të sotëm i duhet lumturia e amshuar, të cilën nuk mund ta gjejmë rrugëve, ahengjeve dhe nuk mund ta blejmë me para. Lumturia e vërtetë gjendet në shpirtin e njeriut me ndërgjegje të pastër, dhe natyrisht ajo që tani na bën pjesëtarë edhe të Mbretërisë hyjnore. Për të saktësuar edhe më mirë tërë këtë, shën Pali na thotë: *Njeriu thjesht natyror nuk i merr vesh sendet që rrjedhin prej Shpirtit të Hyut: ata për të janë marri dhe nuk është i aftë t'i kuptojë, sepse duhen të gjykohen në mënyrë shpirtërore.* (1 Kor 2,14). Kushdo që i nënshtrohet këtyre të metave, ata nuk shohin asgjë tjetër përpos bukurisë trupore, nuk ndejnë kurrfarë kënaqësie përveç asaj trupore. E nëse në botë ka njerëz të lumtur, atëherë ata janë njerëzit shpirt pastër. E tillë ishte Nëna jonë Tereze, e cila nuk jetoi në luks, nuk kishte pasuri materiale, por thoshte: *Për mua nuk ka asnjë ditë të vështirë. Unë jam e lumtur, sepse çdo ditë e fillojë dhe e përfundojë me Krishtin.*

Ja edhe një shembull nga jeta e shën Gjergjit: *Jashtë mureve të qytetit gjendej një liqe i madh. Në të jetonte një dragua i madh dhe i tmerrshëm. Kur uritej, ai dilte nga liqeni, dhe i përbinte njerëzit. Njerëzit tmerroheshin prej tij. Dikur u morën vesh me të se për çdo ditë do t'ia sjellin nga një njeri për ushqim. Një ditë fati i ra vajzës së mbretit për t'u bërë viktimë e këtij përbindëshi. Pasi u përgatit me stoli të ndryshme, duke qarë u nis drejt liqenit. Ndërkohë pranë saj kalon një kalorës i famshëm, i cili e pyet vajzën: Përse qan moj vajzë e mirë? Ajo me lot për faqe i thotë: Largohu prej meje, o njeri i mirë! Nëse mua më ka ra fati të vdesë nga kulshedra, së paku ti shpëto! Dhe në këto momente uji filloi të valëvitej e përbindëshi të nxirrte kokën për të përbirë vajzën. Kalorësi duke e parë këtë skenë, bëri shenjën e kryqit dhe me shigjetën e vet fuqishëm e goditi dragoin për vdekje. Kështu ai e shpëtoi vajzën, veten dhe tërë qytetin.*

Shembulli tregon se si shën Gjergji me ndihmën e Zotit e mposhti të keqin, që bënte vepra të këqija në njerëz të pafajshëm. Sjellja e shën Gjergjit ishte në përputhje me ligjet e Zotit, pasi që e likuidoi atë që nuk i lejonte njerëzit të qëndrojnë afër Zotit dhe me Zotin, pasi që ky qytet ishte tempull i shpirtit dhe trupit të tij.

Krishti pa kurrfarë mëshire nga Tempulli i Zotit i përzuri të gjithë blerësit dhe shitësit. Kështu Tempulli së paku për një kohë mbeti i qetë dhe i pastër. Le të mundohemi edhe ne të largojmë çdo gjë që e përbaltë trupin dhe shpirtin tonë. Derisa nuk i largojmë nga vetja këto sjellje të këqija, kurrë nuk do të kemi qetësi dhe lumturi të vërtetë. E këtë gjë duhet ta bëjmë posaçërisht gjatë kohës së kreshmeve.

Lutja e besimtarëve

T'i lutemi Zotit, Atit të gjithëpushtetshëm për Kishën dhe të gjithë njerëzit, që të jetojnë në paqe dhe bashkim dhe në Krishtin të gjëjnë rrugën e shëlbimit duke thënë: Dëgjoje, o Zot, lutjen tonë.

- Që Kisha jote, Trupi Mistik i Krishtit, të jetë gjithnjë tempull i gjallë i lutjes dhe lavdit tënd, të lutemi.
- Që me bashkimin e plotë të të krishterëve, Krishti të jetë Bariu i vetëm i saj, të lutemi.
- Që të gjitha gjymtyrët e Krishtit, të cilat përjetojnë padrejtësi, sëmundje, varfëri dhe vuajtje të tjera, të përjetojnë edhe dashurinë dhe kujdesinë tonë vëllazërore, të lutemi.
- Që ne të krishterët të dijmë të nderojmë trupin dhe shpirtin tonë dhe ta ruajmë si Tempull të Zotit, të lutemi.

Prano, o Zot, lutjet tona që zbërthejnë nga zemrat tona në tempullin tënd, bëj që gjithnjë të ndjekim rrugën të cilën na mëson Biri yt, kështu që një ditë të jetojmë në lumturinë e amshuar. Nepër Krishtin Zotin tonë. Amen.

Don Tomë **KARRICA**

E Diela IV e kreshmeve

Zoti e dërgoi Birin e vet që bota të shëlbohet nëpër të

Leximi i parë: 2 Kro 36,14-16.19-23. Përshkruhet rrënimi i mbretërisë izraelite dhe Jerusalemit, edhe atë si pasojë e mëkatit të tyre. Nabukodonozori, mbreti i Babilonisë, e pushton atë dhe izraelitet e mbetur gjallë i robëron.

Psalmi: 137 (136) *Kujtimi në ty, o Zot, është gëzimi ynë.*

Leximi i dytë: Ef 2, 4-10. Nepër Krishtin jemi të ftuar nga vdekja në jetën hyjnore...

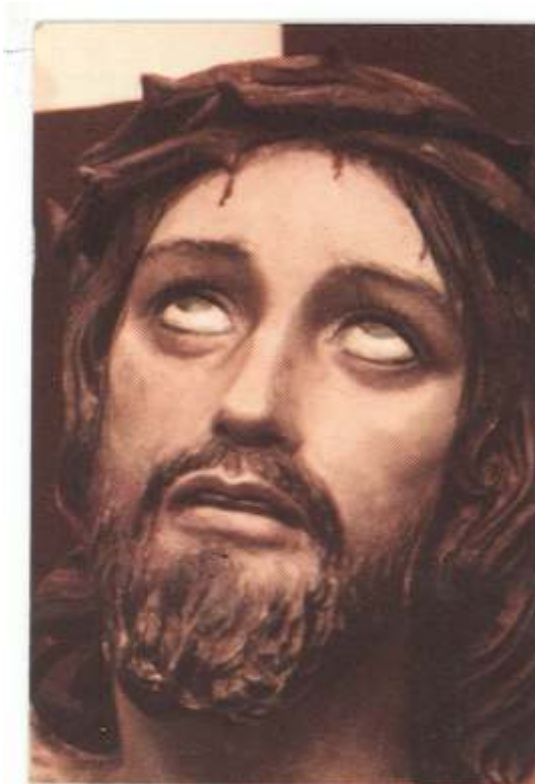
Ungjilli: Gjn 3, 14-21.

Në atë kohë Jezusi i tha Nikodemit: "Sikurse Moisiu e lartësoi gjarprin në shkretë, po ashtu duhet të lartësohet edhe Biri i njeriut, që kushdo të besojnë në të ta

këtë jetën e pasosur. Vërtet, Hyji aq fort e deshë botën sa që e dha një të vetmin Birin e vet kështu që, secili që beson në të, të mos birret, por ta këtë jetën e pasosur. Në të vërtetë Hyji nuk e dërgoi Birin që ta dënojë botën, por që bota të shpëtojë nëpër të. Kush beson në të nuk dënohet, ndërsa kush nuk beson, ai është i dënuar që tani, pse nuk besoi në Emrin e Njëlindurit, Birit të Hyjit. E gjykimi është ky: Drita erdhi në botë, por njerëzit më tepër e deshën terrin se dritën, sepse veprat i kishin të këqija. Vërtet, kushdo që bën të keqën, e urren dritën dhe nuk del në dritë që të mos zbulohen veprat e tija, kurse ai që vë në zbatim të vërtetën, ai del në dritë që të dal ballafaqe se veprat e tija u bënë siç thotë Hyji."

Fjala e Zotit.

Festa më e madhe e besimit tonë Pashkët, po afrohet gjithnjë e më tepër. Andaj Kisha si anëtarë të saj na thërret që shikimin tonë ta përqendrojmë në kryqin e Krishtit, t'i shikojmë ato duar dhe ato këmbë të gozhuara për ne, atë kraharorë të shporuar për mëkatet tona. Për festën e Pashkëve jemi duke u përgatitur që një muaj. Ta pyesim secili vetveten: A jemi duke i realizuar njetet që i kemi bërë në fillim të kreshmeve? Jemi duke e thënë rruzarën në familje? Kemi bërë ndonjë vepër bamirësie? Kemi thënë se kreshmet janë kohë e volitshme për t'u vetëdijësuar se nuk jemi vetëm trupë dhe se nuk duhet kujdesuar vetëm për gjërat materiale, por pasiqë kemi shpirtin,

duhet të kujdesohemi edhe për gjërat shpirtërore. Jemi duke e bërë këtë në këtë kohë të shenjtë apo jo?

T'i rikujtojmë edhe një herë leximet e sotit. Në Shkrimin shenjt lexojmë se si Zoti mrekullisht e liroi popullin e Izraelit nga robëria në Egjipt dhe e nisi kah Toka e premtuar. Natyrisht në këtë rrugë të gjatë 40 vjeçare, ata hasën në shumë vështirësi dhe pengesa, kështu që ngadalë filluan ta humbin durimin dhe besimin në Zotin. Për këtë arsye Zoti, jo vetëm për t'i dënuar, por për t'i vetëdijësuar iu lëshon gjarpërinjtë helmues prej të cilëve vdesin shumë hebrenjë. Dhe për t'i shpëtuar nga gjarpërinjtë, Zoti e mëson Moisiun, siç na thotë Krishti në ungjill, që ta punojë një gjarpër të bronzit, dhe atë që e kafshonte gjarpri, nëse me pendim shikonte gjarpërin shërohej. Duhet theksuar se mëkati në Besëlidhjen e Vjetër lidhet me gjarpërin, ndërsa druri në Besëlidhjen e Re me kryqin e Krishtit.

Sot njeriu me aftësitë e veta ka arritur t'i mënjanojë shumë sëmundje. Mirëpo, Krishti edhe sot me vdekjen e vet na liron nga helmi i mëkatit, nga i cili vuajmë ne dhe familjet tona, sepse mëkati

gjithnjë e më shumë po na helmon dhe po i prishë marrëdhëniet tona ndërnjerëzore. E nëse arrijmë të lirohemi prej këtij helmi atëherë ne do të mundemi ta shikojmë njëri tjetrin në sy duke e pranuar si vëlla dhe si motër tonë.

Ta kuptojmë para nesh janë dy rrugë: Ajo me vuajtje e kryqe, por që sjellë rezultate të mira dhe ajo më e lehtë, me më pak vuajtje dhe ndoshta pa kryqe, por që sjellë fryte të hidhura. Ne jemi të lirë. Zoti e nderon lirinë tonë. Unë besoj dhe shpresoj që çdo njëri të zgjedhë rrugën e jetës, atë të Krishtit. Andaj të mundohemi t'ia zbusim apo t'ia lehtësojmë njëri tjetrit barrën e kryqit dhe në këtë mënyrë të jetojmë në frymën e besimit tonë që asnjëri prej nesh të mos humbet, por ta ketë jetën e pasosur. Amen.

Lutja e besimtarëve

Vëllezër dhe motra, Zoti na mundësoi që nëpërmes kryqit të Birit të tij t'ia arrijmë shëlbimit, prandaj me fe, shpresë dhe dashuri t'i lutemi: Dëgjoje, o Zot, lutjen tonë.

- Ti, o Zot, aq fortë e deshe botën, sa që e dhe një të vetmin Birin tënd, bëj që të besojmë në të e të shëlbohemi, *të lutemi.*

- Ti, o Zot ke mirëkuptim ndaj neve dhe na i falë mëkatet, bëj që duke e pasur parasysh faljen tënde të dimë t'i falim të tjerët, *të lutemi.*

- Ti, Drita e pasosur, na shndritë edhe ne që të jemi gjithmonë nën shkëlqimin tënd, *të lutemi.*

- Na ndihmo në bartjen e kryqeve të përditshme, *të lutemi.*

O Zot, burimi i çdo të mire, na frymëzo që të jetojmë sipas vullnesës dhe urdhërimeve tua. Nëpër Krishtin Zotin tonë. Amen.

Don Kristë **GJERGJI**

Shtegtimi në Tokën shenjte

Misioni Katolik shqiptarë në Lucern dhe ai në Kroaci, me meshtarët e tyre Don Marjan Demaj dhe don Ndue Ballabani, organizuan një shtegtim në Tokën shenjte. Morën pjesë 48 besimtarë nga Zvicra dhe Kroacia si dhe dy meshtarët në fjalë, të cilëve iu bashkangjiten edhe don Albert Demaj dhe don Agim Qerkini. Shtegtimi filloj me fluturimin drejt Stambollit me 16.II. ku u bashkuan te dy grupet e pastaj së bashku vazhduam fluturimin drejt Tel Avivit. Fillimisht u vendosëm në Tiberiad, qytet buzë Liqenit të Gjenezaretit. Ishte kjo krahina e Galilesë, ku Krishti kishte filluar veprimtarinë e vet në predikimin e ungjillit. Vizituam Kafarnaumin, Tabken vendin ku Krishti kishte ushqyer 5000 burra, vendin ku Krishti e shpall Pjetrin si kryeapostull, kemi lundruar nëpër Liqe, pastaj vizituam Cezarenë. Galilea ishte vërtet shumë e bukur me pejsazhe të mrekullueshme. Pastaj vizituam Lumin Jordan, Malin Tabor, ku Krishti u shndërrua para apostujve, Malin Karmel, ku Elia profet

luftoi kundër profetëve të Baalit. Kaluam në Tel Aviv që ishte një qytet modern dhe shumë i bukur. Vizituam Nazaretin, Betlehemin (70 % e banorëve ishin të krishterë), shkretirën e Judesë, Hebronin. Qumranin, Jerihonin, Ain Karimin (vendlindja e Gjon pagëzuesit), Betanin ku Krishti e ngjalli Lazrin. Pjesa qendrore e shtegtimit tonë u zhvillua në Jerusalem, ku vizituam të gjitha ato vende të shenjta. E tham Udhën e Kryqit rrugës ka kishte ecur me kryq në krahë edhe Mësuesi ynë. Vizituam Malin e Ullinjve, Gjetsemanin. Le të theksojmë se çdo ditë kemi pasur meshën në shqip nëpër të gjitha këto vende të shenjta, ku u lutem për popullin dhe kishën tonë. Shtegtimi zgjati një javë. Të gjithë u ndamë, jo vetëm të kënaqur, por edhe të ripërtërirë shpirtërisht.

I falënderojmë misionaret tanë për një organizim të tillë të mrekullueshëm dhe të frytshëm. Zoti i shpërbleftë për punën e tyre të palodhshme.

FATI I POPULLIT TIM ËSHTË FATI IM

Biografia e Imzot Nikë Prelës

Lindi në Kotorr, më 3 korrik 1918 nga prindërit Gjergj dhe Çile prela, me prejardhje nga Shkodra. U pagëzua më 14.VIII.1918. Ai kishte edhe dy vëllezër Bozhën dhe Noelin si dhe dy motra Milenën dhe Françeskën. Prindërit e tij kishin një pasuri modeste, të njohur si rrobaqepës dhe tregtarë të dalluar. Me fjalë të tjera ishin punëtorë të vyeshëm dhe shpirtërisht të pasur. Jetuan në kohëra të vështira. Pak kohë kishin kaluar nga shkatërrimi i Perandorisë Otomane, ndërsa tani shkatërrohej edhe ajo Austro hungareze. Në anën tjetër formohej Mbretëria serbo-kroato-slllovene. Pasojat e kësaj do t'i ndie në lëkurën e vet edhe ipeshkvi Nikë Prela që konsiderohej si tradhtar, spiun e çka jo tjetër. Tri klasë të gjimnazit i kreu në vendlindje në Kotorr, kurse klasën e katërt e vazhdoi në gjimnazin klasik në Split. Studimet filozofiko teologjike i kreu në Split dhe në Strasburg të Francës. Gjakonatin e mori në Perast, ndërsa meshën e parë e kremtoi më 13.VI.1941. Si famullitar shërbeu në Sutomore (1941 1954), e më vonë edhe në Muo (1954 1969). Ishte i dalluar në shumë veprimtari meshtarake, si prift i zellshëm, si predikues i guximshëm dhe si njeri me zemër të madhe. Mu për këtë arsye besimtarët e quanin “Don Niko i ynë”. Gjatë shërbimit në Sutomore ishte i burgosur nga regjimi serbo sllavë për tre vjet, me akuzën se më tepër e do Papën fashist se Titon komunist! Ata i detyronin të punonin punë të rënda fizike. Kështu

ndodhi që derisa po punonte si i burgosur në një kanalizim të Kotorrit, atë e sheh edhe nëna e tij. Imzot Prela dëshmon se nuk do ta harrojë kurrë vështrimin e saj të dhimbshëm.

Dhe derisa ai kryente detyrën e famullitarit në Muo, nga ana e papës Palit të VI emërohet ipeshkëv ndihmës “sedi datus” për besimtarët shqiptarë të Kosovës në kuadër të Ipeshkvisë Shkup Prizren. Emërimi u bë më 2 tetor 1969, ndërsa shugurimi në Sarajevë më 21 dhjetor 1969. U intronizua në Prizren më 6 janar 1970.

Koha kur Imzot Prela erdhi në Kosovë, e që ishte vendosur në Ferizaj, në mungesë të lokalit në Prizren, nuk ishte aspak e volitshme. Në këtë kohë, të pa kohë ndihej mungesë e madhe e klerikëve shqiptarë, objekteve fetare, por edhe më e madhe ishte mungesa e literaturës dhe e shtypit fetarë. Përveç kësaj edhe rrethanat shoqërore e politike ishin mjaft të tensionuara.

Lirisht mund të themi se normë e jetës së tij ishin fjalët e të madhit Imzot Pjetër Bogdanit: Fati i popullit tim është fati im! Ai e ngrit zërin në mbrojtje të studentëve shqiptarë në demonstratat e pranverës së vitit 1981. Pastaj kur minatorët u ngujuan në miniera, menjëherë e ngriti zërin për të drejtat e tyre, edhe atë jo vetëm para organeve shtetërore jugosllave, por edhe ato ndërkombëtare. Imzot Nikë Prela me trimëri iu doli në ndihmë nxënësve edhe në v 1990 gjatë helmimit të tyre, duke e shndërruar shtëpinë e vet në spital, edhe pse vazhdimisht kontrollohej nga policia serbe. Si humanist i madh që ishte duke e ndjerë nevojën e skamnoreve të shumtë, e

themeloi Shoqatën Nëna Terezë, bashkë me disa meshtarë të tjerë. Le të theksojmë se është edhe bashkëthemelues i revistës Drita. Ai bëri shumë në avancimin e shtypit liturgjik dhe fetarë në gjuhën tonë shqipe. I deshi shumë seminaristët dhe teologet, duke i vizituar, inkurajuar dhe ndihmuar në forma të ndryshme. Pjesa dërmuese e meshtarëve në Kosovë janë të shuguruar nga dora e tij. Ishte i palodhshëm edhe atëherë kur ia amputuan këmbën. Nuk u ndal së foluri, duke e ngritur zërin për të drejtat e shqiptarëve, duke predikuar siç na udhëzon shën Pali në kohë të volitshme dhe të pavolitshme. Kishte marrëdhënie miqësore shumë të mira me të gjitha institucionet shqiptare të formuara në Kosovë, sidomos me ish presidentin tonë Dr Ibrahim Rugovën, me të cilin shkëmbenin mendimet dhe planet për ta shpëtuar dhe avancuar kauzën tonë kombëtare. Imzot Nikë Prela, shpirtin e

vet fisnik ia dorëzoi Zotit, të dielën pas dite më 25.II.1996
Besoj se Ai në këto momente lirisht ka mundur të lutet bashkë me shën Palin: Luftën e mirë e luftova, vrapimin e krewa,

fenë e ruajta dhe tani më pret kurora e drejtësisë e përgatitur për ata që i mbesin besnik Zotit!
Varrimi i tij u bë në Prizren më 27.II.1996.
Pushoftë në paqe!

MERRNI E HANI...

MERRNI E PINI...

Impresum: Ad usum Internum

Boton; Dekanati i Prishtinës

Adresa: Rr. "Rexhep Bislimi" Nr. 50, Ferizaj

E-mail: jetaliturgjike@hotmail.com

Tel.0290/20-041

Shtypi: "ERA" Ferizaj

IN MEMORIAM
Imzot Nikë Prela
(1918-1996)